

יאיר ניצני מרים גבה

בחזרה לעתיד

השנה היא 2038, לכבוד יום הולדתו ה־80, התיישב ניצני לכתוב לנכדיו על מה שהיה לפני שהקורונה שינתה הכל

כפי שבוודאי סיפרתי לכם לא פעם, ואתם לא האמנתי, באותה תקופה היה חוקי לאכול חיות. סבתא הבריית היתה מכינה עוף בגריל, ואני נהגתי לעמוד בחצר עם "סטייקים", מין בשר של פרה, וציליתי אותו על האש. היה גם שיר כזה, אבל זה כבר סיפור אחר, שעלול לגזור עלי היום עונש של מאסר עולם ברפת ישנה.

כשאני הייתי צעיר, לא יכולתי לשגר את עצמי באופן דיגיטלי למדינה אחרת ולצאת שם ממכונה דמוית פקס. אנשים נהגו לעבור ממדינה למדינה בשיטה הפרימיטיבית של מטוסים. מי שטיפלו בכל נושא הטיסה היו חברות שכבר לא קיימות ומעין מתווכים בשם "סוכני נסיעות". המטוסים נחתו במדגרות נגיפים בשם "שדות תערוכה". אתם יודעים שמוזיאון נתב"ג לתולדות התעופה היה פעם השדה הכי גדול בארץ? באותה תקופה התקיים גם בילוי פופולרי בשם "קרונ", שבו אנשים בחרו מרצונם החופשי לשהות במשך כמה שבועות באונייה שכללה מסעדות, קזינו ומופע בידור, לצד אלפי אנשים אחרים. מאז המגיפה הכל השתנה, והיום אנשים לא יתקרבו לספינה כזאת, גם אם החלופה היחידה תהיה לבלות חודש בכלא הצפון־קוריאני.

אחד היעדים הפופולריים של ספינות הקרוז היה מדינה בשם איטליה. זו היתה מדינה יפה עם תרבות עשירה ועם אוצרות אמנות, אוכל משובח ומכונות ספורט מרהיבות – שסיימה את דרכה כמו צ'רנוביל והירושימה. בניגוד למקובל היום, כששוטרים בודקים מדי יום באמצעות מכשיר ה"עטלף" אם האזרחים עברו חיטוי באלכוהול, בעבר השוטרים היו בודקים באמצעות ה"ינשוף" אם הנהגים לא שתו אלכוהול.

באותה תקופה, בדיקות רפואיות נעשו על ידי אדם שכונה "רופא". כשהייתי חולה הייתי הולך אליו, והוא היה תוחב מקל לגרון שלי ומקשיב לרפיקות הלב שלי. כדי להבין את מצב הריאות של הגברים, הרופא היה אוזן באשכים ומבקש מהם להשתעל. על הדרך שבה נערכה בדיקת הערמונית אני מעדיף לא לדבר בכלל. מובן שמאז המגיפה הכל השתנה, והיום כל הטיפול הרפואי נעשה על ידי הדוקטורובוט.

חסר הבית שהראיתי לכם היום ברחוב היה פעם איש עשיר מאוד, והיתה לו רשת מלונות בשם הילטון. אנשים שילמו לרשת שלו כסף כדי לישון שם, ביחד עם מפיצי וירוסים אחרים.

היום, נכדים יקרים, האיש העשיר בעולם הוא רמי לוי, שבתקופת המגיפה הרוויח מיליארדים ממכירת נייר טואלט ושימורי טונה. חוץ ממנו, בשנת 2021 פרצו לצמרת עשירי העולם כמה צעירים מתחום השליחויות, עם חברות כמו צ'ק רץ, זיג וג וטוס טס. נשיא ארה"ב, אגב, היה אז איש מבוגר בשם טראמפ. היום, כמו שאתם יודעים, הנשיאה היא גרטה תונברג.

קצת לא נעים לדבר על זה, אבל רק מי שחי אז יזכור שבאותה תקופה, פעולת הרכייה האנושית היתה עסק מהנה, שכלל מגע בין בני אנוש, ולא הסתכם כמו היום בערוב של מבחנות בכלנדר. אבל כל תקופה והיתרונות שלה. אז שיהיו לכם חיים טובים, וכמו שאומרים היום – עד

120 אלף שנה. ●

yairn@israelhayom.co.il

שיקה היתה בעצם העברה של רוק מפה של אחד ללחי של השני. גברים נהגו לנשק נשים בידיים בלי לבקש קודם אישור בכתב שהיד חוטאה בחמש הדקות האחרות. נות. מוזר עוד יותר – מהברזים בבתים יצאו מים, ולא אלכוהול כמו היום.

הלימודים התקיימו בבתי ספר ובאוניברסיטאות, שבהם ישבה קבוצה של תלמידים מול מורה בשר ודם, לא כמו היום, שאתם יושבים בבית מול רובוט בסקייפ. תוכנית הלימודים כללה מקצועות מוזרים כמו היסטוריה, אזרחות וספרות, במקום מקצועות הליבה שאתם לומדים – יוטיובריות, שפת האמוג'י ומדעי הסלפי.

הילדים בכיתות הנמוכות נהגו לשחק משחקים עם הידיים ובלי כפפות, כמו "קווה קווה דה לה אומה" ו"תן

אירועי הקורונה האחרונים והבידוד בבית, ביחד עם סופות הרוח שהיו בסוף השבוע וצפייה בסרטי מדע בדיוני, הובילו אותי להרהורים אפוקליפטיים ומחשבות עתידניות.

דמיינתי, למשל, איך בזמן הפנוי שנכפה עלי אני בונה מכר נת זמן, שלוקחת אותי בלי פקקים בדרך אל העתיד. משם, לכבוד יום הולדתי ה־80, שיתקיים ב־2038, התיישבתי לכתוב לנכדיי קצת על זיכרונותיי משנת 2020.

נכדים יקרים,

יום הולדתי המתקרב הוא הזדמנות מצוינת להסתכל אחורה על 80 שנות חיי ולספר לכם איך נראו החיים של כולנו, הוריים והסבים שלכם, לפני שהקורונה שינתה הכל.

כמו שבוודאי ראיתם בסרטים ישנים מלפני 2020, בעבר אנשים נהגו להיפגש במה שכונה "מקומות ציבוריים", שנשאו שמות כמו קניונים, חנויות, שווקים, מסעדות ועוד. אנשים היו נוסעים לשם בזמנם הפנוי באופן חופשי וחוקי, מחנים את המכונות הלא־אוטונומיות בחנייה, סוקרים את בתי העסק וחלונות הראווה ורוכשים מוצרים מול מוכרים בשר ודם, בלי להקפיד על מרחק של שני מטרים זה מזה ובלי לחשב מסלולים בליסטיים של אפצ'י.

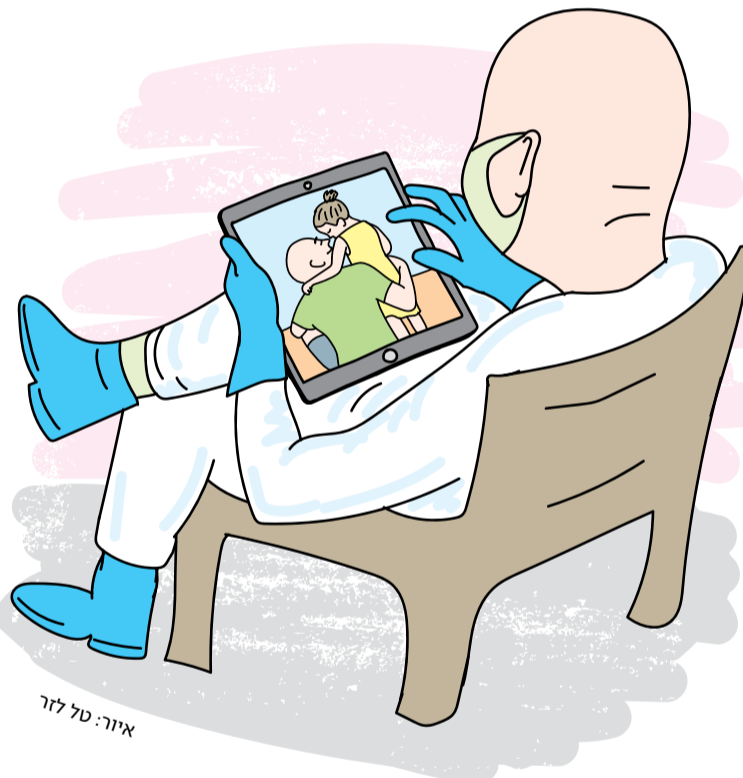
בעידן הפרה־זיורסי היו במרכזים הללו גם מקומות שכונו "מסעדות" ו"בתי קפה", שם אנשים נהגו לשבת זה לצד זה ללא פחד ומסיכה, לאכול, לשתות ולשוחח, כשמלצרים אנושיים (לא האי־מלצר שיש לכם בבית) מגישים להם את המזון בצלחת פתוחה. סבתא ואני היינו אוכלים עם האימהות שלכם גלידה באוויר הפתוח בקונסו שאחזנו ביד, או על מקל מעץ.

במקומות שכונו "סופרמרקטים" היינו רוכשים מוצרי מזון, ואנשים נהגו למשש את הלחם, הירקות והפירות בידיים, בלי כפפות ובלי להסתכן בעונש של חמש שנות מאסר על מישוש ירק בפרהסיה, כמו היום. באותה תקופה היה נהוג לצפות בסרטים במוסד בשם "בית קולנוע". זה היה אולם גדול שבו אנשים ישבו זה ליד זה מול טל־

וויזיה דו־ממדית ענקית, אכלו מתוך מכל קרטון מאכל בשם "פופקורן" ושתו משקה מתקתק שיצא מחוץ לחוק בשם "קולה", בעזרת קשית פלסטיק שהוצאה מחוץ לחוק עוד קודם. כשמישהו באולם התעטש, לא היה נהוג לברוח מהאולם ולהזעיק את משטרת השיעורים, אלא לברך אותו במילה "לבריאות".

מוזיקה, שהיום משודרת היישר למוח שלכם, היתה מבוזעת אז על ידי זמרים, מול קהל חי. האמן היה עומד על במה במיקום שכונה "תיאטרון" או "מזע"דון רוק" ושה, בזמן שהקהל שותה בירה או אלכוהול. ולא תאמינו, לאחד ממותגי הביירה הפופולריים באותו זמן קראו "קורונה".

זה יישמע לכם חלוני לגמרי, אבל כשאדם פגש את רעהו, הוא נהג ללחוץ את ידו. אם היה ביניהם קשר עמוק יותר, הם גם חיבקו זה את זה ונתנו זה לזה נשיקה. הני

בקולנוע שתו משקה בעזרת קשית פלסטיק, שהוצאה מחוץ לחוק, וכשמישהו באולם התעטש, לא היה נהוג לברוח ולהזעיק את משטרה, אלא לברך אותו במילה "לבריאות"

כיף למעלה עדיף", שהיום מהווים עבירה על החוק. המורה היה כותב בידור באמצעות גיר על גבי לוח, מה שנראה כבר אז די מיושן.

תלמידים שוכבים נהגו לנצל את הזמן שבו המורה מפנה את גבו לכיתה וזורקים עליו קליפות של פרי בשם "קלמנ"טינה", שכבר לא קיים בעולמות המזון המתועש. תלמיד שנתפס היה נשלח אל מחוץ לכיתה, ושם היו כל השוכבים משחקים כדור־גל – המשחק שנחשב היום פחות לגיטימי מקרבות של גלדיאטור נגד אריה.

באותה תקופה התקיימו ענפי ספורט קבוצתיים נוספים, כמו כדורסל וכדוריד, וכאלה שכללו מגע בין המתחרים, כמו ג'ודו והיאבקות. מכולם שרדו רק הטניס והברמינטון, שבהם יש חציצה בין המתחרים, אם כי את הרשת של פעם מחליף היום ניילון אטום.